

Geacht bestuur, geachte overige aanwezigen.

Het is een eervolle uitnodiging om mee te werken aan de opening van de tentoonstelling over 75 jaar De Treffers. Ik heb deze uitdaging graag aangenomen.

Even een kleine introductie van mezelf.

Ik heet dus Jan van der Meer en kom uit de Veen. Op 30 juni 1984 verscheen in een plaatselijk blad een paginagroot artikel met als kop: Een Veender heet bijna nooit Jan van der Meer. Dat klopt. Ik was dus meer bekend als Jan van Theo van Aries. Nog maar een week geleden kwam een lid van de jeudeboules-vereniging in Bergen op Zoom naar mij toe met de vraag: ben jij Jan van Theo van Arie? Hij was op bezoek geweest bij Trees van Thomas van Ruiten, die al jaren met haar man Jan Uljee uit Oud Ade in Halsteren (bij Bergen op Zoom) woont. Het blijft je achtervolgen.

Ik ben lid van De Treffers geweest van 1952 tot 1962. Het 15^e tot het 25^e verenigingsjaar ongeveer. Ik heb in die jaren veel van mijn tijd in de vereniging gestoken. Als actief speler, op een laag niveau weliswaar, maar toch, als penningmeester van het bestuur, als wedstrijdleader van het Aardbeientoernooi, maar vooral als trainer en leider van de jeugdafdeling.

Alphons heeft mij gevraagd een praatje van een minuut of tien te houden met misschien wat leuke herinneringen aan mijn tijd bij De Treffers. Om mij hierop voor te breiden, heb ik nog eens de uitgegeven gedenkboeken doorgenomen bij het 40, 50, 60 en 75 jarig bestaan van De Treffers.

Met groot respect voor de samenstellers heb ik hierin een schat aan informatie aangetroffen, waar ik u graag naar verwijst. Zelfs mijn eigen herinneringen vond ik er grotendeels in terug.

Dat er ondanks dat nog behoefte bestaat om over 75 jaar De Treffers een tentoonstelling in te richten wekt geen verbazing. Sommige gebeurtenissen en voorwerpen zijn nu eenmaal niet in woorden te vatten. Die moet je zien, of voelen, of horen in plaats van alleen maar te lezen. Dat Alphons Akerboom na het overlijden van Herman Klein hun gezamenlijke plan voor deze tentoonstelling heeft doorgezet is moedig en zeer te prijzen. Ik vind dat het een waardevolle aanvulling is op de bestaande informatie en een prachtig markeringspunt in het jubileumjaar.

Ik heb bij het lezen van genoemde uitgaven wel weer met verbazing en bewondering ervaren hoe ongelooflijk veel er in de vijftig jaar dat ik hier weg ben is gebeurd en tot stand gebracht. Alleen al bijv. de huisvesting. Wat een tobberij is dat geweest. Altijd maar sjouwen met de tafels in de Pancratiuszaal die voor alles werd gebruikt. Bij elke verbetering door nieuwbouw, verbouw en weer nieuwbouw ben ik wel wezen kijken hoor, maar kijkers, daar heb je niet zo veel aan. Verder de enorme sportieve prestaties die door De Treffers werden geleverd en de georganiseerde evenementen, zowel op tafeltennisgebied als ter ontspanning van vooral de jeugd.

Voor het ophalen van mijn herinneringen werd ik wel wat beperkt door het ontberen van mijn fotoalbum dat ik al aan Alphons had uitgeleend. Ik zal niettemin proberen wat van mijn herinneringen op te halen.

1. Mijn successen als actief speler waren in die tijd niet om over naar huis te schrijven. In een laatjes vond ik nog wat medailles, maar die hadden o.a. betrekking op een familiedag, een personeelsdag van ons kantoor, de land- en tuinbouwjongerendag, de NKS Diocesane kampioenschappen en nog twee voor herendubbel en mixeddubbel in de vierde klas op echte toernooien. Toen ik eenmaal in Bergen op Zoom woonde, werd ik vier jaar op rij clubkampioen. Maar ja, in het land der blinden is één-oog koning. Fijn vond ik de jaarlijkse uitgaansdagen en de externe toernooien. Een keer naar Den Bosch, toen we 's morgens om 6 uur thuis kwamen. Er was bal nà in de Veemarkthallen.

2. Van mijn tijd als bestuurslid herinner ik me niet zo veel. Ik ben twee jaar penningmeester geweest. Er werd niet veel echt vergaderd. Wel waren er vaak ongenotuleerde besprekingen en alles liep op rolletjes en de kas klopte altijd.

3. Van de Aardbeientoernooien herinner ik mij de dagen en uren die ik doorbracht tussen de wedstrijdschema's om voor honderden inschrijvingen in meer dan twintig klassen een kloppend tijdschema te maken. Nauw was ik ook betrokken bij de verbanning uit de veiling vanwege de witkalkactie, toen we uitweken naar de Stadsgehoorzaal in Leiden. Ik heb ook nog een keer voor de suiker op de aardbeien mogen zorgen. Ome Jan van Arisch, een van de vele kruideniers in het dorp, kreeg de klandizie. Hij moest er echter geld op toeleggen. Hij kreeg nooit kwantumkorting van de groothandel.

4. Aan mijn activiteiten als juniorenleider bewaar ik de beste herinneringen, met name aan het jaar 1960:

- aan de finalewedstrijd om het kampioenschap van Nederland waar ik niemand mee naar toe wilde nemen, omdat onze spelers dan te veel naar het publiek zouden kijken en de concentratie verliezen.

- aan de coaching van Jacques van Ruiten tijdens die wedstrijd, die het toen al beter wist dan ik. We praatten en lachten toen maar wat over het weer. Dan was de spanning toch gebroken.

- aan de geestelijk adviseur die mij verbood een protestante jongen als lid aan te nemen.

- aan de kampweek in Voorhout met alle junioren. Toen nog alleen jongens.

- aan het uitstapje met de NTTB naar de drielanden ontmoeting in Echternach, Luxemburg, waar Jacques voor geselecteerd was. Ik mocht wel mee, moest alles zelf betalen en mocht mij niet met de spelers bemoeien. Ik draaide echter volop mee met de coaching en begeleiding.

Even wil ik nog stilstaan bij het overlijden van Herman Klein, die zoveel voor de vereniging heeft betekend. Hij behoorde destijds als junior al tot de groep jeugdleden die opvielen door bereidheid tot helpen bij elke gelegenheid. Jammer dat hij er niet meer bij kan zijn.

Ik moet afronden. Ik wens uw bestuur en de samensteller van deze tentoonstelling veel succes en veel bezoekers. De u welbekende Wout Heemskerk zal nu te officiële opening verrichten.